

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 15919/16
30.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за изнајмљивање некретнина “А.А.” из ..., ..., против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења број: 4333-469/16-ГВ од 13.10.2016. године, у правној ствари повраћаја плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда – Управе јавних прихода града Београда – Сектора јавних прихода за подручја градских општина – Одељења Звездара I-02 број: 4333-1922/2015 од 30.11.2015. године, којим је, у ставу I диспозитива, одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за повраћај плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта за објекат у Улици ... број ... у ..., у износу од 39.030,84 динара, уплаћене закључно са 15.12.2006. године, у ставу II диспозитива одбијен је, као неоснован, његов захтев за плаћање законске затезне камате од дана уплате накнаде за коришћење грађевинског земљишта из става I диспозитива тог решења, до дана коначне исплате тужиоцу, а у ставу III диспозитива одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка који су настали у вези са подношењем захтева из става I диспозитива тог решења.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је надлежни орган Пореске управе донео дана 04.01.2006. године Обавештење о обрачуну накнаде за коришћење грађевинског земљишта у 2006. години за објекат у Улици ... бр. ... у ..., у коме је означио тужиоца као пореског обвезника за плаћање накнаде за коришћење

грађевинског земљишта, иако за то није постојао правни основ ни у једном тада важећем пропису Републике Србије. Власник предметног објекта у време доношења спорног обавештења је била Република Србија, а тужилац није био ни носилац права коришћења на предметном објекту, већ му је исти био поверен на привремено управљање и одржавање, на основу Споразума закљученог између правног претходника тужиоца и Републичке дирекције за имовину Републике Србије дана 22.09.2004. године. Да би се дао одговор на питање да ли је тужилац био корисник предметне непокретности у формалном, стварноправном смислу, било је потребно применити прописе који су важали у време доношења предметног обавештења, а који регулишу питање корисника непокретности и корисника средстава у јавној својини. Тужилац нема право коришћења на предметној непокретности, јер није корисник средстава у јавној својини у смислу раније важећег Закона о средствима у својини Републике Србије, као ни у смислу Закона о јавној својини, а како није ни државни орган ни организација, нити орган аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, већ је привредно друштво које се бави издавањем у закуп непокретности у јавној својини, тако није ни могао бити уписан у јавне евиденције о непокретностима. Јасно је да не постоји било какав основ за обавезивање тужиоца на плаћање накнаде за коришћење грађевинског земљишта, јер није корисник предметне непокретности ни у стварноправном смислу ни фактички, није купац објекта, нити предметну непокретност користи за обављање своје делатности. Са изнетих и других разлога наведених у тужби, предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и огласи ништавим решење првостепеног органа, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове овог управног спора колико буду изнели, као и трошкове за састав захтева за повраћај плаћене накнаде и жалбе против решења првостепеног органа, са законском затезном каматом почев од пријема одлуке до дана исплате, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац поднео првостепеном органу захтев за повраћај плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта у 2006. години са законском затезном каматом од дана уплате накнаде за коришћење грађевинског земљишта до дана коначне исплате и накнаду трошкова поступка који су настали у вези са подношењем захтева, за објекат у улици ... број ... у Првостепени орган је, на основу расположивих доказа и евиденције из пореског рачуноводства, утврдио да је на аналитичкој картици на дан поношења захтева за повраћај, на рачуну накнаде за коришћење грађевинског земљишта има евидентирану претплату у износу од 366.280,25 динара, која је настала по основу поступања првостепеног органа у складу са решењем Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број: 300-418-

00-00098/2013-Д1001 од 10.12.2013.године, те да је извршеним уплатама тужилац измирио обавезу по основу предметног објекта, за период 01.01.2006. до 31.12.2006. године, на основу обавештења орана надлежног за утврђивање наплате предметне накнаде број: 418-1/2006/679 од 04.01.2006. године и није извршена погрешна уплата, нити постоји више плаћена накнада по основу обавештења. Обавеза по основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта за објекат у ... број ..., за 2006. годину је утврђена на основу обавештења бр. 418-1/2006/679 од 04.01.2006. године, које је тужиоцу достављено дана 23.01.2006. године, о чему постоји доказ у списима предмета, у складу са чланом 21. Одлуке о накнади за коришћење грађевинског земљишта ("Службени лист града Београда" бр. 37/04 и 07/05), којим је прописано да организациона јединица Пореске управе у року од 15 дана од дана пријема аката из ст. 1. до 5. и ст. 7. и 8. тог члана, обавештава кориснике грађевинског земљишта о висини накнаде коју су дужни да плаћају. У наведеном обавештењу се, поред осталог, наводи да уколико по пријему овог обавештења обвезник настави са коришћењем предметног пословног простора, односно земљишта, сматраће се да је уговор о износу накнаде за коришћење грађевинског земљишта закључен. Поред наведеног, у списима не постоји ниједан акт Пореске управе, суда или другог органа на основу којег би тужиоцу могао бити извршен повраћај накнаде за грађевинско земљиште за предметни објекат. На основу изнетог, првостепени орган је одбио захтев тужиоца за повраћај плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта, јер је закључио да нису испуњени услови из члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији за повраћај уплаћених средстава. Поводом изјављене жалбе на првостепено решење, службено лице првостепеног органа је у присуству пуномоћника тужиоца сачинило записник, којом приликом је тужилац изјавио да је у 2006. години предметна непокретност имала закупца Амбасаду државе ..., те да, имајући у виду да је реч о амбасади, то је првостепени орган био дужан да примени Бечку конвенцију о дипломатским односима и да утврди да ли за закупца постоји ослобођење од плаћања предметне накнаде. Поступајући по жалби, тужени орган је оценио да, како је увидом у аналитичке картице тужиоца утврђено да тужилац на рачуну накнаде за коришћење грађевинског земљишта није имао евидентирану више или погрешно плаћену накнаду, као и да је застарело право тужиоца на повраћај уплаћене накнаде у 2006. години, то је правилно првостепени орган, применом наведених одредаба Закона о пореском поступку и пореској администрацији, донео одлуку као у ставу I и II диспозитива тог решења. Такође, имајући у виду одредбу члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр.30/10) правилно је по оцени туженог, поступио првостепени орган када је одлучио као у ставу III диспозитива решења, и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка који су настали у вези са поднетим захтевом за повраћај накнаде за коришћење грађевинског земљишта.

Одредбом члана 2а. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...105/14), прописано је да се овај закон примењује и на порез и споредна пореска давања које на основу закона наплаћује јединица локалне самоуправе.

Одредбом члана 10. став 2. тачка 1. истог закона, прописано је да у порескоправном односу из става 1. овог члана, физичко, односно правно лице има право на повраћај више или погрешно плаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и на повраћај пореза када је то другим пореским законом предвиђено.

Одредбом члана 114а. наведеног закона, прописано је да право пореског обвезника на повраћај, порески кредит, рефакцију и рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза и повраћај споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече. Застарелост права на повраћај, порески кредит, рефакцију и рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза и повраћај споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је порески обвезник стекао право на повраћај, порески кредит, рефакцију и рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза и повраћај споредних пореских давања.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних прописа, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да тужилац није имао евидентирану више или погрешно плаћену накнаду, као и да не постоји ниједан акт Пореске управе, суда или другог органа на основу којег би тужиоцу могао бити извршен повраћај накнаде за грађевинско земљиште за предметни објекат, па је правилно одбијен његов захтев за повраћај плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта.

Наводи тужбе којима се указује да тужилац није обвезник накнаде за коришћење грађевинског земљишта су без утицаја на другачије решење ове управне ствари, будући да је предмет овог спора захтев за повраћај плаћене накнаде за коришћење грађевинског земљишта која је тужиоцу утврђена обавештењем од 23.01.2006. године, које тужилац у законом предвиђеном року није оспоравао путем улагања жалбе или на други начин.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), које се примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.03.2018. године, 17 У 15919/16

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО